

Összefordították a két tükröt, ne kelljen többé félni, magába szorít. Szorítkozzanak szépen bele egymásba azokkal az üvegesen körkörös tereikkel. És így lehetett megszabadulni a csigalépcsők lábnyomaitól, ennek mindenképp örülni kell.

52 Hajós Eszter

KÖSZÖNJÜK MEG ÉRTÉSÜKET

Linnea Olsson: *Giddy Up!*

Telemondhatatlan térengedmények. El kellene férni, de túl sok kell a Mindenből. Azoknak bezzeg, azoknak nem kell hely, egymásra is lehet dobálni őket, igen. Te meg edd csak a köveidet

és mondogasd, a kő finom, a kő csodálatos, a kőtől fejlődik az agy, a kőtől lesz erős a csont.

Leszopogatott lelkek, igen. Ellenőrzés, de mi ellen. Futnak a kékek, ebbe még nem szóltál bele, hogy csak a te beszéded fusson az égen is. Még van kékég, mintha. Néha. Aztán persze vannak azok a felhők, amiket már te beszélsz az égre. Nem jó helyen esik az eső, nem.

Valami különös hit, hit a műben, a mű alkotás mindenfeletti hatalmában. Műzöldség és -gyömulcs, a holtak műrózsaszín teste, válogass. A saját kiterített lelked térképére tévedtél rá. A fák meg töredelmesen hajtogatják leveleiket. Kinek.

Az évezredes felejtőkötélke, de azon sem gyalog. Járnak a művek, arra való, mi meg nem arra. Gurulunk a gyalogúton a konditerembe. Erős vagyok, nézd, erős. Megezem a köveket mind. Lecsukott tükörkép. Ne félj, még viszapillantandod sem kell. Nincs mire.

Micsoda emelkedett falfogás! Nem jutni tovább az első lábnyomaidnál. Megveszekedetten fuldoklani. Én nem kapok levegőt! Én se. Mindenki magának vesz. S közben lecsukni az erdő leveleit, mintha nem tudnád, micsinál a fa, amikor nem csinálnak belőle bútort vagy könyvet.

Mert irodalmat is csak halálra lehet. Mi az ember természetes állapota? Minden a Napból veszi életét. Jönnek-mennek a jézusbuddhák, szókratészül beszélnek, hiába. Kuss, szaros hajléktalan, őrült, mit pofázol, mi? És akkor menj vissza a hegyre, de hol a hegy.

Hol a hegy. Hol. Futni a zebrán át egyik parttól a másikig. Zebrán taposni, igen, érezni kell, érezni, mint vannak alattunk. Gyomok, ki kell húzni mindent a földből. Szürkeszőnyeg alatt a talaj. Vastagon leborítva, ne tudd, hol hagyta a szemed. Hasznos és haszontalan szívek.

A tokban. Elengedheted a kezét. Nem érez. A kicsi gyerek ott fekszik a kövön. Nem fázik fel, nem. Sírni sem azért sír, mert rossz. Mi emberek vagyunk, emberségesek, tudod. Az állat az állatias. Ebből a kicsi gyerekből pedig leves lesz. Jó ez így. Most már nevezhetek.

A látványtól, amit bezársz. Kizársz, magadból ki, én nem 53 tudom, én nem akarom tudni. Nem érdekel a téma. Szeretem a követ és nem érdekel, nem. Az üvegterek meg repednek, belül, de erre sem nyitunk szemet. Mégis hol a tekinteted? Minek a tükre a szemed? Minek képzeled magad.

Nem szabad magára hagyni az ablakokat.

Jól összetört sebek, előbújt belőlem az állat, igen. Jól összevertem. Jólesett. Csak semmi félreérkezés, mindennek megvan a maga rendeltetése. Amit én rendeltem el. Előbújt belőlem az állat, igen. Nem az ember, esetleg?

Esetleg befoghatnád a lelked. Elmeholokauszt, viszik a kicsi gondolatcsecsemőket a szekereken, melyeket nem húz senki semerre. Az a kurva gyerek meg megint odaszart a kőre, üss rá, üsd ki szavát. Feküdni a nyomokban, a vérben. Másokvére, nem baj.

Most már mehetünk. Vadásznak a Napra, mi lesz így. Kicsi tűkkel kicsi üvegszekrénybe, oda. Világítson, csak ne lássák. Nem mindenkinek jár, ahogy élni is csak engedéllyel szabad. Ha a szorosan ketrecezett álmokat nem látod még, ne félj. Mindenkinek meg lesz a maga rendeltetése.

Egyhelyben gondolkozol. Törnek az ágak, mert nem hallod a csontot, esik az eső, mert nem látod, piros. Piros. Megkívántad a galambot? Fuss rá, gyerünk. Nézd meg jól, mit csinálsz, mit csinálnak a tudtoddal. A tudatoddal. Húgyszag szárad csöndeden is.

A kertben meg ott ülnek, oda ültetted őket, igen. Legyen mit kitépni akkor. Van ez a belső térkép, amiről letévedtél, de most már mindegy. Mindenkinek kész az út, törvényileg előírt. Menj csak szépen bele a daráló-gépbe, s nézd meg jól, amit nem akarsz látni. Még most sem.

Kiszakított szavak, mint a papírhajók, elmerülnek. Nem arra való a víz, a víz szemétdomb. Futnak a szemek, a szagok elé térdelő hazug békéd, hogy igenis enyém, amit elveszek. És akkor már csak egy utolsó levegővétel, mielőtt eladod, végül, köszönjük meg értésüket. Értésüket.

Süket.